

پیشنهاد برای بهبود در مقررات مربوط به شهرکهای صنعتی

اظهارنظر شماره ۱-۹۵

قوانين و مقررات یکی از مهمترین ابزارهای مورد نیاز برای توسعه هر فعالیتی است. در ایران بدلیل نقش برتر دولت(به معنای قوه مجریه و حکومت) در همه ابعاد سیاسی، فرهنگی و اقتصادی باعث گردید که از ابتدا ساختار کشور به گونه‌ای تنظیم شود که فضای حقوقی برای فعالیت بخش خصوصی محدود شود. این مقوله را می‌توان در تعدد قوانین و مقررات مرتبط با فضای کسب و کار در کشور جستجو کرد.

بررسی‌های انجام شده حکایت از این واقعیت دارد که بسترها حقوقی در کشور به گونه‌ای است که باعث شده است تا فعالان اقتصادی نتوانند از ظرفیتهای موجود کشور برای رشد اقتصادی بهره‌مند شود. این وضعیت در مورد شهرکهای صنعتی بسیار مشهود است. بررسی‌های انجمن مدیران صنایع کشور نشان می‌دهد که هم‌اکنون شهرکهای صنعتی با سیاست‌های فرادستی، قوانین، آئین‌نامه‌ها و .... بسیاری رویرو است که جا دارد برای حذف موارد زاید و تنقیح آنها اقدامات مناسبی بعمل آید. به صورت مشخص، صنایع کوچک، شهرکها و نواحی صنعتی با ۲ سیاست کلی، ۳۵ قانون، ۴۶ آئین‌نامه، ۸۷ تصویب‌نامه، ۴ اساسنامه، ۲ مصوبه شورای عالی اداری، ۶ فقره سایر مصوبات، ۱ نظر رئیس مجلس و ۴ نظر اداره کل حقوقی قضائیه رویرو است. اینها نشان می‌دهد که شهرکها و نواحی صنعتی و صنایع کوچک در مجموع با ۱۶۷ قانون، مقررات، اساسنامه و .... برای فعالیت سر و کار دارد. این فضا برای انجام فعالیتهای اقتصادی بسیار نامناسب است و به عنوان مثال اگر سرمایه‌گذار خارجی بخواهد وارد مقوله سرمایه‌گذاری در شهرکها و نواحی صنعتی شود می‌تواند مانع بزرگی محسوب شود.